

[Arbejdsministeren.]
ger, om der er givet dispensationer, så er svaret ja.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om begrænsning af skattesagernes antal [af Glistrup m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 11) findes i tillæg A. sp. 37, fremsættelsen i tidenden sp. 119).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Anders Andersen):

Forslaget til lov om begrænsning af skattesagernes antal går jo ud på, at skattemyndighederne skal være afskåret fra at rejse skattekrav på under 40.000 kr., hvis ændringer af skatteansættelsen ikke iværksættes inden for en frist, og en meget kort frist, nemlig inden den 8. november i året efter indkomståret. Det fremgår ikke af forslaget, om det også gælder, hvor der er tale om bevidst skatteunddragelse, og det må vi vel foreløbig gå ud fra at det gør.

Men jeg står helt uforstående over for forslagens bemærkninger om, at dette lovforslag ikke vil øge skatteuretfærdighederne. Efter min vurdering vil det netop øge skatteuretfærdighederne og øge dem meget voldsomt, idet det jo vil være afgørende, om en skattesag er blevet rejst før eller efter den 8. november. Det er så kort en frist, at man må sige, at det uundgåeligt vil medføre en række forskellige vurderinger af de forskellige skatteydere.

Jeg vil også gerne sige, at jeg står helt uforstående over for, at man med et sådant lovforslag ønsker, at skatteunddragelser helt

op til 40.000 kr., hvis denne frist ikke er overholdt, skulle fritages for beskatning.

For mig står det sådan, at dette lovforslag vil medføre meget større urimeligheder end dem, vi har i vor nugældende lovgivning, og jeg må for mit vedkommende ubetinget tage afstand fra lovforslaget.

Heinesen (S):

Jeg har forstået hr. Glistrups forslag således, at skattevæsenet efter den 8. november i det år, der følger efter indkomståret, kun kan rejse skattekrav på mindst 40.000 kr.

Forslaget indeholder ikke nogen begrundelse for, at man netop har valgt den 8. november som skæringsdato. Hr. Glistrup har muligvis valgt denne dato, fordi den falder sammen med den dag, den tidligere regering udskrev valg til folketinget, hvad ved jeg. I så fald er forslaget selvsagt ikke sagligt begrundet, men blot et af hr. Glistrups mange reklamenumre.

Under alle omstændigheder savner den foreslåede skæringsdato enhver rimelig forbindelse med skattevæsenets praktiske arbejde, således som finansministeren også var inde på det. Denne skæringsdato vil ensidigt være til fordel for de selvstændige erhvervsdrivende, idet kontrolmaterialet vedrørende lønmodtagerne er så omfattende, så let tilgængeligt og til stede så hurtigt, at en grænse som den 8. november i alt væsentligt vil være uden praktisk betydning for almindelige lønmodtagere.

Men det samme gælder ikke for selvstændige næringsdrivende, hvis selvangivelser det efter sagens natur — det er der ikke noget odiøst i — ofte tager længere tid at behandle; det gælder især for de tidrøvende revisionsarbejder med regnskabs-, herunder bilagseftersyn, og med indhentning af leverandørplysninger og anden form for krydsrevision. En betydelig del af dette ligningsarbejde vil ikke kunne afsluttes inden den 8. november med skattevæsenets nuværende bemanding. Netop fordi lønmodtagernes selvangivelser er forholdsvis let tilgængelige og ligningen af denne gruppe derfor også bliver forholdsvis effektiv, ja, så er det helt uantageligt, at en tilsvarende effektiv ligning af selvstændige skal forhindres alene på grund af den af hr. Glistrup foreslåede skæringsdato. Det er en forholdsvis snæver

[Heinesen.]

kreds, herunder utvivlsomt aktørerne i hr. Glistrups skattecirkus, der begunstiges af fremskridtspartiets forslag.

Med hensyn til selve skattekravsgrensen på 40.000 kr. skal jeg blot bemærke, at en fast og skarp grænse vil virke urimelig på dette område. En skatteyder, der afkræves 40.000 kr., kan jo med rette spørge, hvorfor den anden skatteyder kan slippe for en efterbetaling på 39.000 kr. En sådan grænse kan vel også medføre, at skatteydere fristes til at undlade at selvangive en indkomst, som svarer til et skattekrav på lige under 40.000 kr. i håb om, at det ikke bliver opdaget inden 8. november.

Når hr. Glistrup begrundet sit forslag med, at det vil medføre større tryghed for danske hjem, så er der jo blot at sige, at denne større tryghed i alt væsentligt — jeg siger udtrykkeligt: i alt væsentligt — kun skabes for dem, der ikke fortjener den. De, der har god samvittighed, kan som hovedregel ikke opnå mere ved hr. Glistrups forslag.

Hr. Glistrup siger dernæst i bemærkningerne til lovforslaget, at dette vil medføre en stærk nedsættelse af skattevæsenets personalebehov, og det er jo kun rigtigt, hvis hr. Glistrup forudsætter, at ligningens effektivitet nedsættes, og at flere, som har selvangivet for lavt, får fripas. Hvis skattevæsenet under hr. Glistrups vilkår fortsat skal præstere en lige så effektiv kontrol som nu, så vil personalebehovet naturligvis blive forøget, fordi den samme arbejdsmængde skal klæres på meget kortere tid.

Endelig mener hr. Glistrup, at hans forslag næppe vil medføre noget nævneværdigt nettoprovenutab. Jeg går ud fra, at hr. Glistrup med denne bemærkning vil give udtryk for, at de administrative besparelser ved, at flere skatteydere går fri, nogenlunde balancerer med det beløb, som de pågældende snyder for. Jeg mener, at denne formodning hos forslagsstillerne er uden hold i virkeligheden. Tværtimod taler erfaringen for, at de bevillinger, der gives ud til en mere effektiv ligning, er givet godt ud, at de kommer hjem igen og ofte mange gange, hvortil kommer, at et godt ligningsvæsen utvivlsomt har en stor præventiv betydning, uanset at denne betydning ikke kan måles.

Af de grunde, jeg her har nævnt, kan socialdemokratiet ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Hvis fremskridtspartiets noget uklart formulerede forslag skal forstås således, at skatteyderen inden den 8. november blot skal have en meddelelse om, at hans sag eller hans selvangivelse er taget op til behandling, så er forslaget et slag i luften, og heller ikke et slag i luften agter vi at medvirke til at gennemføre.

Jens Foged (V):

Ja, jeg har ikke mange sætninger at knytte til såvel finansministerens tale som nu hr. Heinesens tale. Jeg synes, at de sådan set dækker nogenlunde den samme tankegang, som jeg har på dette område.

Jeg finder også, at hr. Glistrups forslag er et slag i luften. Det kan da ikke være rimeligt, at man nu herefter skal begynde at spekulere i skattesager, i, om de ligger i en størrelsesorden af over eller under 40.000 kr. Det kan ikke være nogen rimelig spekulation, som man her åbner for.

Det er for øvrigt sådan, at efterhånden som skattevæsenet nu vel kommer lidt mere i gænge, efter at kildeskatten er ved at blive mere indarbejdet, så kan vi forvente nogen stagnation på dette område, og vi kan håbe på, at de skatteråd og de amtsligningsinspektorer, vi har, vil være i stand til at formidle en samtale med skatteyderne på en sådan måde, at antallet af sager på den måde på ganske almindelig samtalebasis virkelig kan holdes inden for en rimeligere grænse end nu.

Det er mit håb, at skatterådene og amtsligningsinspektørerne kan leve op til at forhandle med skatteyderne så meget på hjemlig basis, at skattesageres antal på den måde kan komme ned på et minimum, og jeg ved, at finansministeren gør sig umage for nu at få gennemført, at der skal begrundelser til de forskellige ændringer i skattesager. Jeg tror, når der kommer begrundelser for de forskellige ændringer i skattesager, så vil mange af skattesagerne på den måde falde bort.

Vi tror faktisk, at det arbejde, der er i gang både på det kontrolmæssige og på det skattemæssige område med hensyn til klager, er inde i en gænge, som vil bevirke stag-

[Jens Foged.]

nation, eventuelt et nedadgående antal, og det finder vi er rimeligere end det kriterium, hr. Glistrup her har givet udtryk for.

Gudme (RV):

Når man ser dagsordenen igennem og kigger længere ned, til punkt 5, og finder ud af, at de samme forslagsstillere under dette punkt vil have indkomstskatten fuldstændig ophævet og ikke blot indkomstskatten, men også de to andre skattearter, der nævnes i det lovforslag, som står her under punkt 3 på dagsordenen, nemlig den særlige indkomstskat og formueskatten, så fristes man jo til at spørge, om forslagsstillerne egentlig tager sig selv og deres forslag helt alvorligt, for det kan da i hvert fald kun være en midlertidig foreteelse, når man vil begrænse skattesagers antal for de skattearter, som man efter den 1. januar 1979 fuldstændig vil afskaffe.

Skulle det altså være udformet så omhyggeligt, som det måske burde, så burde det vel i virkeligheden lyde på, at varigheden af denne lov ophører den 8. november 1979, for efter denne dag vil der jo ikke være behov for den.

Men hvis man altså beslutter sig til at tage forslaget og forslagsstillerne alvorligt, så har vi fra det radikale venstre alvorlige indvendinger imod forslaget, for skattesager er jo mange ting.

Skattesager er de helt bevidste unddragelsessager, hvori der ligger noget kriminelt, som kan straffes efter bestemmelser i borgerlig straffelov. Der kan være regnskabsmæssige dispositioner af mere eller mindre tvivlsom eller eventuelt bare diskutabel karakter. Det kan dreje sig om skønsmæssige forhøjelser for visse skatteydere. Det kan være fortolkningsspørgsmål.

Det vil altså sige, at en skattesag, et spørgsmål om, hvorvidt en selvangivelse for et enkelt indkomstår kan tages til følge, kan bero på uendelig mange ting, de meget små ting og de meget store ting, og blandt de store ting de oplagt kriminelle ting. Disse forskellige tvivlsspørgsmål kan man ikke skære over én kam og ikke regulere efter én regel, der er så primitivt formuleret, at den blot indeholder en beløbsgrænse på 40.000 kr. og en dato, en mystisk dato, som

hr. Heinesen var inde på, den 8. november hvert år.

Sådan som forslaget er formuleret, er det i hvert fald mest fristende først og fremmest at se det som den store opfordring til at spekulere imod skattevæsenet, og det er da også muligt, det er hensigten. Vi ved jo, at hr. Glistrup ved tidligere lejligheder har sagt, at den, der prøver på at unddrage sig sin skat, er at sidestille med den, der kæmper for Danmarks frihed og gjorde det under besættelseskampen, og jeg ved ikke, om det er de samme tanker, der ligger bagved, men opfordringen er der i hvert fald.

Sådan som reglen her primitivt, massivt, er udformet, er den én stor invitation til at spekulere i, hvordan man nu bedst kan komme igennem med at unddrage sig sin skat.

Når man sidder og skriver sin selvangivelse, sørger man for at få forskellige dispositioner opført så skævt og forkert, at det lige rammer et sted omkring 39.000 kr., og søger derefter om at få længst mulig udsættelse med indgivelse af selvangivelsen. Der er jo i de senere år kommet en noget liberal praksis, sådan at der i almindelighed gives udsættelse til hen i maj måned, og så er der ikke mere end ca. et halvt år tilbage, til vi når den 8. november. Derefter sidder man så resten af året og krydser fingre for, at skattevæsenet, der jo vil blive overanstrengt af alle de bestræbelser, som hr. Glistrup her opfordrer til, ikke når at få fat i én inden den 8. november, hvorefter man altså kan stikke ca. 39.000 kr. skattefrit i lommen.

Det er virkningerne af dette meget enkle, meget primitive forslag, som hr. Glistrup og de andre forslagsstillere her fremsætter, og disse virkninger finder vi ingen grund til at støtte. Det forekommer os, at det ikke er på den måde, men tværtimod på alle andre måder end denne, at vi skal stræbe imod en rimelig fordeling af samfundsbyrden, så længe vi har et system, hvorefter vi ved indkomstskatten skal fordele samfundsbyrden. Tankegangen her er efter vor opfattelse i bund og grund umoralsk, og derfor må vi tage afstand fra den.

Dermed være ikke sagt, at det ikke var ønskeligt at få skattesagernes antal begrænset. Det er der ingen tvivl om det er. Vi havde en af de første dage i juni måned i

[Gudme.]

fjor en drøftelse her i tinget på grundlag af et forslag til beslutning, som blev fremsat af alle partier, hvor man netop henviste til det store antal sager, der har været ved landskatteretten de senere år. Der fremkom nogle forslag om, hvordan man skulle begrænse antallet; nogle af disse forslag er ved at blive ført ud i livet, andre lader vist vente lidt på sig.

Jeg tror, det ville være ønskeligt, at vi under behandlingen i skatte- og afgiftsudvalget — ikke af substansen i hr. Glistrups forslag, for det tror jeg hurtigt vi kommer igennem, men derefter — tog anledning til at se på spørgsmålet om skattesager i almindelighed og se, hvor langt man er kommet med det, vi talte om her i juni måned i fjor, hvordan man kunne begrænse antallet af landsskatteretssager ved visse reformer af mere konstruktiv karakter.

Må jeg ikke til sidst sige, at den mest effektive begrænsning af skattesagers antal består i en forenkling af skattesystemet. Når vi i dag har mange skattesager, og når antallet af landsskatteretssager er svulmet, som vi kunne konstatere det i fjor, så skyldes det jo også, at vi har overordentlig komplicerede regler. Hvis derfor folk, der virkelig har kendskab til skatteregler — det skal ingen beskyldte hr. Glistrup for ikke at have — ville komme med konstruktive forslag, ikke bare sådan nogle primitive, propagandistiske forslag som dem, vi ser her, men forslag til en forenkling af vore skatteregler, så ville der være noget at tale om, som måske kunne give basis for at begrænse antallet af skattesager.

Hagen Hagensen (KF):

Man kunne vel sige som overskrift på det, der nu skal drøftes, at det hele er kun en overgang, og alt bliver ingenting, for når vi kommer til de næste punkter på dagsordenen, kan vi se, at det lovforslag, der nu er til behandling, kun skal have en ganske kort periode at virke i.

Når der foreslås bestemmelser, der kan begrænse skattesageres antal, så vil man gerne lytte venligt og deltage i arbejdet herom. Det er da muligt, eller rettere sagt det vides, at man gennem forhandling om hensigtsmæssige regler kan komme bort fra den kvarttomme- og halvtommeretfærdighed, som nu gælder, og gå over til at måle med en større alen. Der kan være god grund til at fremme arbejdet med forenkling af vort ligningssystem, hvorved skattesagerne i videst muligt omfang finder deres afgørelse på lokalt plan. Jeg vil i tilslutning til de allerede faldne bemærkninger fra andre ordførere sige, at sådant arbejde jo er i gang og vil blive søgt fremmet, og jeg ser meget, meget gerne, at man når til at kunne behandle en lang række sager færdig på lokalt plan.

Jeg tror også, skatteyderne finder det meget bedre, således at man kan begrænse antallet af skattesager, der skal den tunge gang igennem landsskatteretten, selv om der nu er sket en lille forenkling af ekspeditionsformen. Ved sådanne planers gennemførelse vil det konservative folkeparti være at finde.

Når dette er sagt, så må det siges om det af fremskridtpartiet fremsatte lovforslag om begrænsning af skattesageres antal, at der er brugt en så stor måleenhed her, at det i hvert fald ikke er muligt at give forslaget nogen form for tilslutning.

Dertil kommer, at det står uklart, hvad der menes med, at der bliver tale om skattekrav for et indkomstår på mindst 40.000 kr. Er det noget, der skal lægges oven i det, der allerede er beregnet på grundlag af en indgiven selvangivelse, eller er det skattekravene set under ét? Skal det forstås således, at man kan komme ud for, at meget betydelige beløb, som opdages efter en, som jeg forstår det, tilfældigt valgt dato, kan holdes uden for beskatning? Det vil medføre en række tilfældigheder og uretfærdigheder, også på grund af valget af den tidsfrist, der er foreslået. Også spørgsmålet, som vi måske får

[Hagen Hagensen.]

svar på, om reglen også skal omfatte både forsætlige og groft uagtsomme forhold, må naturligvis afklares.

Der er for mig at se ikke andet at sige om dette forslag, end at det ikke bør fremmes i den foreliggende skikkelse, men at vi gerne vil være med til at se på, hvordan skattesagerne i øvrigt kan forenkles.

Børge Johansen (CD):

Det er vores opfattelse, at stat og kommune selvsagt må have adgang til at korrigere ansættelser i sager, hvor der er begået synder, måske misligheder, og at der ikke skal være en frist på de 9 eller 10 måneder, der er foreslået her.

Vi ser da gerne generelt, at man i behandlingen af skattesager i højere grad skelner mellem væsentligt og uvæsentligt, men vi finder ikke denne skattekravsgrænse på 40.000 kr. spor rimelig. Jeg vil gerne tilføje med hensyn til skattekravsgrænser væsentligt under 40.000 kr., at man må nok lægge vægt på, at sagsbehandling i vid udstrækning har en præventiv virkning, en virkning, som man nok ikke skal undervurdere.

Vi beklager meget ikke at kunne se med megen velvilje på det fremsatte forslag, men er som sagt villige til at se på enhver mulig form for forenkling, der kan få sagsbehandlingen til at interessere sig lidt mere for det væsentlige end for det uvæsentlige.

Poul Dam (SF):

Jeg synes virkelig, at både ministeren og de ærede ordførere har været alt for hårde ved hr. Glistrup. Det er virkelig svært at være lovgiver, og hr. Glistrups første forsøg bør behandles med betydelig større mildhed.

Jeg vil da gerne sige, at jeg er en ubetinget tilhænger af forslaget, for så vidt angår titlen. Det er en god titel. Resten er der noget særligt ved, som jeg skal komme tilbage til.

Det er da helt givet, at vi har alt for mange skattesager her i landet. Stakkels fattige pensionister og lønmodtagere — hvordan er det, det er fiskeren i Harboøre og vognmanden i Frederiksværk, vi plejer at høre om — som læser i aviserne om de mange, som er blevet dømt for skattesvig eller for grov uagtsomhed i forbindelse med skattesager osv., siger: dette er for galt; her be-

taler vi vores skat til sidste øre, og disse mennesker har altså forsøgt at snyde sig fra det. Og så tænker de naturligvis: dette er et isbjerg. Det, vi læser om, er de mennesker, der bliver opdaget: hvor mange er der så, der ikke bliver opdaget? Vi har alt for mange skattesager her i landet. Det er helt givet.

Men så er der dette med selve forslaget. Her tror jeg kritikerne har overset et teknisk problem, der kan opstå, når man laver sådan noget. Der kan ske korrekturfejl. Jeg tror, der er sket det her, at man har sat et afsnit fra en bog, der vistnok hedder: „Hvordan man undgår at betale skat“, og det er ved en papirnusserfejltagelse kommet ind på stedet her.

Det, der er ale om, er jo en ny og interessant variation af det, der i Parkinsons lov blev omtalt som „den kinesiske skatteundersøgelsermetode“. Den gik, som man sikkert kan huske, hvis man har læst bogen, ud på, at man indleverede sin selvangivelse, og så indsendte man med passende mellemrum en supplerende klage, hvilket medførte, at kontoret, der havde en bestemt arbejdsdag, tog akten frem og lagde den nederst i bunken. Så sendte man en ny klage, når man kunne regne med, at sagen var kommet op til bunkens overflade igen. Og således blev sagen aldrig nogen sinde behandlet.

Det er en god metode. Nu foreslår man den altså her. Hvis man bare inden 8. november har fået sendt tilstrækkelig mange ekstra bilag ind og forvirret skattevæsenet, så er man fri, i hvert fald er man fri op til den indtægt, man skal betale 40.000 kr. i skat af.

Som sagt, det må være en korrekturfejl, det hører hjemme i den anden bog, det kan ikke være meningen, dette skal være et lovforslag.

Vi skal have nedsat antallet af skattesager. Det var en god idé at få indført en bedre skattemoral her i landet. Det kan vi ikke gøre gennem lovgivningen, men måske på anden måde. Det var en god idé at få afskaffet de mange fradragsregler, som hæderlige skatteydere ikke kan finde ud af, og som mindre hæderlige skatteydere alt, alt for godt kan finde ud af. Og så kunne det godt være, vi skulle indføre ubetinget frihedsstraf for grove tilfælde af skattesvig.

Sådan noget vil vi gerne være med til, og

[Poul Dam.]

så vil vi altså gerne være med til at gennemføre lovforslagets titel.

Arne Bjerregaard (KrF):

Ja, man kan jo nok have lyst til at sige: Undres på, hvad jeg får at se. Man må sige om det foreliggende lovforslag om begrænsningen af skattesagernes antal, at det såvel i sin form som i sit indhold er et nybrud i dansk lovgivning. I sin form er det kort, det er klart, det er let forståeligt for enhver, og med hensyn til dette finder vi det i alt fald i kristeligt folkeparti ganske anbefalelsesværdigt.

Nu tæller formen jo lidet og indholdet meget, men så sandelig også indholdet er nybrud, synes det mig i alt fald, i dansk lovgivning. Det åbner dørene mod nye horisonter, det åbner dørene mod en verden med uanede muligheder for intelligensen, for chancerytteren og så sandelig også for dem, som søger ansættelse i skatteadministrationen. Det er muligt, at forslagsstillerne fremsætter forslaget i den bedste mening og føler den almindelige retfærdighed tilgodeset i forslaget; jeg har såmænd ingen grund til at betvivle dette. Men jeg må nu engang bedømme forslaget efter min egen retfærdighedssans og ikke efter forslagsstillernes, og jeg finder det i alt fald ganske urefærdigt, at den almindelige mand, den stabile mand, der passer sin dont, men ikke forstår sig på at bevæge sig rundt i skattelabyrinten og derfor let ubevidst laver fejl, som hurtigt og let opdages af skattemyndighederne, han skal betale efter loven, for det opdages jo hurtigt, medens den intelligente, chancerytteren, der bevæger sig let, hjemmevant og elegant i skattelabyrinten, får let spil, i alt fald med vort nuværende skattesystem, til at unddrage sig op imod 40.000 kr. i beskatning. Medmindre vi da vil ansætte mange nye folk i skattevæsenets administration, for først da har vi en mulighed for at komme igennem de mere indviklede sager til den i forslaget nævnte dato.

Kristeligt folkepartis grundholdning er respekt for mennesket, for mennesket med dets evner og dets anlæg, det, det nu fik givet, men så sandelig også for det menneskelige fællesskab også på det økonomiske område. Derfor finder vi det ganske uantageligt, at intelligenseliten hvert år den 9.

november skal have mulighed for at stoppe ubeskattede midler i lommen.

Lovforslaget er udtryk for en klar despekt for almindelig retfærdighed og fællesskab på det økonomiske område, og ud fra den vurdering ønsker vi at behandle dette forslag efter fortjeneste.

Kaj Hansen (DKP):

Den kommunistiske folketingsgruppe er tilhænger af, at skatteydernes sager behandles så hurtigt, som det nu engang er forsvarligt. I særdeleshed finder vi, at der ikke er stor grund til at gå meget grundigt til værks over for lønmodtagernes selvangivelser. Derimod vil det nok lønne sig at gå grundigt til værks over for andre grupper i samfundet.

Hvis man sætter en dato som den 8. november, ja, så er det klart, at det vil komme til at gå ud over den grundighed. Vi kender jo adskillige sager, som det har taget ganske lang tid at komme til bunds i — hvis man endnu er kommet til bunds i dem.

Det er også ganske fantastisk at tænke sig, at man foreslår, at efter den 8. november skal skattekrav op til 40.000 kr. ikke kunne gøres gældende. Det kan næppe være lønmodtagere, der er tænkt på i denne forbindelse, eftersom titusinder af lønmodtagere i dette land har 40.000 kr. og mindre i indtægt.

Hele vores skattelovgivning er gennemhullet. Tilsyneladende er hr. Glistrup og andre ikke tilfreds med, om de er kommet mere eller mindre elegant igennem disse huller, de ønsker åbenbart at bore et nyt, hvor der kan være bedre plads. Det sikkerhedsnet på 40.000 kr., som man vil spænde ud, er så stormasket, at vi under ingen omstændigheder kan medvirke.

Vi vil gerne være med til at begrænse skattesagernes antal i dette land, men det bliver først og fremmest ved at lukke alle de huller, som hr. Glistrup efterhånden har gjort det til en profession at finde frem. Det er det, der er fornødent, hvis man skal nedbringe skattesagernes antal. For en ordens skyld skal jeg understrege, at vi under ingen omstændigheder kan medvirke til dette lovforslag. Der kan være grund til at anføre andre ting, men vi skal jo behandle to mere af hr. Glistrups forslag, og jeg skal gemme mine yderligere bemærkninger indtil da.

Flygaard (DR):

Fra retsforbundets side vil vi gerne være med til en reform på indkomstskattelovgivningens område. Vi synes imidlertid ikke, at dette forslag er et egentligt reformforslag. Der er vel et almindeligt ønske om at få sagerne ekspederet og at få antallet af sager nedbragt. Men vi mener, at hvis man senere end den 8. november konstaterer uregelmæssigheder, så må det også være rimeligt, at disse uregelmæssigheder kan blive justeret og de fundne beløb gjort til genstand for beskatning. Vi synes, forslaget i sin form opfordrer til snyderi. Vi synes, det minder om gratis spil i lotteriet med chance for gevinst.

Med disse bemærkninger skal jeg meddele, at mit parti ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Glistrup) (FP):

Nationaløkonomisk er Danmarks vigtigste og alvorligste problem i dag, at vi anvender vor arbejdskraft, vor vigtigste ressource, aldeles forkert. Vi bruger flere og flere mennesker år for år til at sidde og rasle med papirer og skemaer og blanketter og udfylde og sende frem og sende tilbage og skrive op og skrive ned og skrive hen. Det er den udvikling, fremskridtspartiet ønsker at bryde. Det er et nybrud i dansk lovgivning, og derfor skal man ikke undre sig over, at man, første gang man præsenterer et sådant nybrud, bliver mødt med en modtagelse, som dette forslag har fået.

Skal der virkelig gøres noget effektivt for at få arbejdskraften ført over til anvendelse i produktionen af trivselsskabende goder, i stedet for at den bliver brugt til mere og mere perfektionistisk skema- og blanketudfyldelse, noget, der til syvende og sidst spiller så ringe en rolle i livet, ja, så må man gå den vej, som vi foreslår her.

Hr. Gudme siger, forslaget er primitivt formuleret fra vor side. Ja men det er jo netop også det, der er meningen. Vi skal meget gerne nå frem til lovregler, som er klare og enkle og forståelige for hele befolkningen, så man præcis ved, hvad man har at rette sig efter. Derfor er det bevidst primitivt formuleret. Vi opfatter det ikke som hr. Gudme som noget nedsættende at formulere et lovforslag primitivt. Vi opfatter

det i allerhøjeste grad som en ros, at vi i nogle få sætninger kan formulere et princip, som er dækkende for langt størstedelen af familierne her i landet.

Sandheden er, at man i denne sal forestiller sig en helt, helt anden skattevirkelighed end den, der gælder både for de af hr. Poul Dam omtalte medborgere og for andre medborgere. Det er simpelt hen således, at den miserable skattelovgivning, man har lavet herinde i dette ting, er af en sådan art, at vi ganske roligt kan gå ud fra, at 90 pct. eller flere af de selvangivelser, der skal udfyldes i den kommende måned, bliver forkerte på det ene, på det andet eller på det tredje område. Man kan under alle omstændigheder sætte spørgsmålstegn både ved det ene og ved det andet.

Vi ved alle sammen, hvordan det går i familieøkonomien, når man får breve fra skattevæsenet. Hvis folk ikke har svaret inden 7 dage eller inden 4 dage eller inden 14 dage, så går man ud fra, at det er i orden, som skattevæsenet skriver, mens omvendt skattevæsenet har disse mange, mange år, hvori det kan omregulere folks ansættelser.

Nu har mange af ordførerne været inde på, og finansministeren var det også, at det skulle øge retfærdigheden i skatteligningen her i landet, når skattevæsenet kan komme et år eller to eller tre eller fire efter og lave om. Sådan fungerer det slet ikke i praksis. I praksis fungerer det på denne måde: man finder frem til en købmand og siger: der har ikke været kasseafstemning den dag, hvor din kone så dronningen blive gift i fjernsynet, og derfor er situationen den, at du simpelt hen må affinde dig med, at vi forkaster dit regnskab og forhøjer din indkomst, en privatforbrugsforhøjelse med 20.000 kr., 50.000 kr., 60.000 kr. Købmanden kan flere år efter overhovedet ikke komme med nogen berettigede indsigelser imod det, og det bliver uden videre taget til følge. I den ene kommune er man lidt mere large, i den anden kommune lidt mere restriktiv. Der kommer et væld af uretfærdigheder ind i det.

Det næstvæsentligste er, at når så disse sager bliver behandlet, så er der jo et personaleforbrug af den anden verden. Folk følger sig jo trådt over tærerne. De kan ikke finde ud af, om det er ligningen fra 1970 eller 1972, eller hvad der er tale om, de føler

[Glistrup.]

bare, det er uretfærdigt, når man kommer med sådan noget gammelt noget. De kommer op og ser den kødrand af folk, der sidder deroppe af embedsmænd, som skal behandle deres sager. De klager til landsskatteretten, og sagerne går frem og tilbage fra det ene kontor til det andet kontor. Alle disse mange kontorbehandlinger medfører ikke, at sagerne bliver retfærdigere løst, at ligningen bliver rigtigere, men blot et fejlforbrug af arbejdskraft både i den offentlige sektor og i den private sektor, så længe man fortsætter med at behandle sager på den måde.

Der må en ny tænkning til heroverfor. Vi har tilstrækkelig mange gange her i dette høje ting hørt det, som vi nu hørte igen i dag fra hr. Jens Foged, fra hr. Hagen Hagensen, fra hr. Børge Johansen om, at vi skal bare håbe på, at antallet af skattesager falder, og at finansministeren nok er godt på vej til at gennemføre ordninger, sådan at antallet af skattesager falder. Men hvad er realiteterne? År efter år bliver der flere og flere skattesager. Hvad er det, finansministeren kommer til finansudvalget med? Er det glædelige meddelelser om, at nu kan han spare på antallet af ansatte i landsskatteretten? Nej, det er hele tiden: der skal ansættes flere og flere. Systemet bliver mere og mere håbløst at få til at fungere, og derfor bliver det nødvendigt med nytænkning. Det er ikke nok bare med fromme tanker som hr. Jens Fogeds eller hr. Hagen Hagensens om, at det nok bliver bedre. Det giver slet ikke nogen kontakt med virkeligheden at flyve helt derop på skyerne, som socialistisk folkepartis ordfører gjorde, idet han sagde, at vi nok bare skal have en bedre skattemoral her i landet. Ja men færdes hr. Poul Dam da aldrig nogen sinde ude i dette land og ser, hvordan skattemoralen bliver dårligere og dårligere dag for dag, uge for uge, måned for måned? Troen på, at man bare ved at besværgе noget herindefra kan opnå en højere skattemoral, er da aldeles forfejlet.

Hr. Gudme og hr. Kaj Hansen var inde på, at vi da bare kan lave bedre skatteregler. Det har vi jo også hørt i årevis. Men det er umuligt i et moderne samfund at lave et ordenligt indkomstskattesystem. Det kan man lige så godt forstå én gang for alle: det kan ikke lade sig gøre. I et samfund, der

markeds-mæssigt åbner for landegrænserne, hvor man specialiseres mere og mere, er det aldeles umuligt at gennemføre noget som helst indkomstskattesystem, som på nogen som helst måde kan komme til at fungere bare med tilløb til at være rimeligt og retfærdigt. Og det vil blive værre og værre, efterhånden som tingene udvikler sig.

Det er røster og tanker fra fortiden, når hr. Gudme eller hr. Kaj Hansen tror, at man kan lukke hullerne i skattelovene eller på anden måde gribe ind.

Kristeligt folkepartis ordfører, hr. Heinesen og hr. Kaj Hansen var inde på, om dette ikke ville være en begunstigelse af intelligenseliten eller til fordel for dem, som meget har — disse klassemodsatninger, som man jo altid spiller op med, når man kommer ind på at diskutere skattelovforslag. Men det har jo heller ikke noget at gøre med skattevirkeligheden, som den virkelig fungerer. Dette lovforslag er bestemt ikke nogen begunstigelse af intelligenseliten, hvis skattesager jo normalt drejer sig om væsentlig større beløb end de sølle 40.000 kr., som omhandles i dette forslag, som blot er nødvendigt, for at der kan blive en tilstrækkelig bred kreds ud over landet, som kan føle tryghed.

Hr. Heinesens opfattelse af, at det specielt skulle være til fordel for de selvstændige erhvervsdrivende, har heller ikke noget på sig, idet det selvfølgelig er op til skattevæsenet at tilrettelægge sin praksis sådan, at man ikke specielt tager lønmodtagerne først, at man ikke følger det af hr. Poul Dam så levende beskrevne Parkinsons princip.

Dette forslag opfordrer ikke på nogen som helst måde til snyderi. Det er et forslag, som hidfører, at folk ikke kommer ud for ændringer, der føles som urimeligheder i familieøkonomien, uden at det kommer til at koste staten en øre, på en måde, så vi nationaløkonomisk får overført arbejdskraften til at tage sig af væsentlig fornuftigere ting. Det er et forslag, der modsat andre skatteforslag er formuleret således, at dets indhold i detaljer meget hurtigt vil blive folkeligt fælles-eje, således at alle og enhver ved, hvad loven indeholder.

Hr. Heinesen har selvfølgelig ret i, at man kan sige som altid, når der kommer forenklingsforslag med skarpe grænser: ja men

[Glistrup.]

hvad nu med forskelsbehandlingen af den skatteyder, hvis skatteefterskrav bliver på 40.500 kr., i forhold til den skatteyder, hvis skatteefterskrav bliver 39.500 kr.? Ja men det er simpelt hen forudsætningen for, at vi kan forenkle og undgå disse pertentligheder, at vi accepterer, at der drages sådanne grænser. Det må simpelt hen være et led i lovgivningsteknikken.

Finansministeren var inde på — og det var hr. Gudme og hr. Hagen Hagensen også — at det kunne da ikke gælde de strafbare handlinger. Jo, hr. finansminister, for som grænserne går i Danmark på skatteområdet, så er de, der er strafbare, når man skal anvende den klassiske strafferets formuleringer, rengøringskonen, der ikke agter at opgive, hvad hun har tjent, det er de mennesker, som lejer et sommerhus ud eller arbejder på selvbyggeri el. lign. Det er absolut dem, der socialt set er stærkest grund til at hjælpe, mens derimod de, der ikke er strafbare, det er netop intelligensreserven, det er netop dem, der manipulerer med regnskaberne. Derfor er det helt rigtigt, at både strafbare og ikke-strafbare handlinger er med.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg tror ikke, jeg er i stand til at komme med så lang en redegørelse, som hr. Glistrup kom med for at forsvare de få sætninger, som lovforslaget består af. Jeg har den opfattelse, at det, det drejer sig om i vor skattelovgivning, vore ligningsforhold og forholdet imellem ligningsmyndighederne og skatteyderne, det er, at der gennemføres en rigtig skatteligning. Heroverfor står hr. Glistrups opfattelse, hvor det med rigtigheden er mindre væsentligt, når blot der er tale om en forenkling — og jeg erkender, at der vil være en vis forenkling i det på visse områder, hvis hr. Glistrups forslag blev gennemført — det mener jeg ikke vil være rimeligt.

Når man taler om skattesagernes antal, må man huske, at det kan jo skyldes forskellige forhold. Det skal jeg slet ikke fordybe mig i her. Det er selvfølgelig bemærkelsesværdigt, at der kan være en væsentlig forskel i skattesagernes antal fra område til område, fra skattekreds til skattekreds. Derfor har jeg den opfattelse, at der nok er behov for større forståelse imellem de skat-

telligende myndigheder og skatteyderne. Jeg tror, det vil være vigtigt, at man i ligningsarbejdet ude omkring når frem til, når der træffes afgørelser, at begrunde afgørelsen over for skatteyderen. Jeg tror, det er væsentligt også med hensyn til muligheden for at begrænse antallet af de klager, der kommer ind. Men det er naturligvis rigtigt, at skatteyderen har lejlighed til at prøve, om den afgørelse, der er truffet, er rigtig. Det viser sig jo også, at et betydeligt antal afgørelser ændres ved den videre procedure.

Samarbejde og en større forståelse kan i sig selv have betydning. Jeg vil gerne medvirke til og har allerede i forbindelse med det arbejde, der er sat i gang, lovet min medvirken til, at der på det lokale plan op igennem ligningsarbejdet skabes større baggrund for en forståelse for de afgørelser, der træffes. Det kan i sig selv betyde en begrænsning i sagernes antal.

Men det er et helt andet problem end det problem, som behandles i det foreliggende lovforslag, hvorefter man ganske enkelt vil se bort fra, om der er begået fejl, bevidst eller ubevidst, idet sådanne fejl ikke skal kunne rettes. For hr. Glistrup ved jo meget godt, at fra selvangivelserne er kommet ind og til den 8. november er der en meget kort frist. Jeg ved ikke, hvad begrundelsen er for den korte frist, det hørte vi ikke noget om, selv om spørgsmålet blev rejst også fra forskellige ordføreres side.

Ønsket om at finde forenklinger i skatteligningen tror jeg da vi alle kan være enige i. Jeg vil blot gøre den ganske enkle bemærkning, at ligningen skal være rigtig, og rationaliseringer og ændringer må foregå under hensyn såvel til skatteborgeren som til det offentlige.

Melchior (CD):

Et forslag af denne art kan man enten tie ihjel, man kan more sig over det, eller man kan blive gal i hovedet, og ordførertalerne har jo vist en blanding af disse dele. For mit eget vedkommende bliver jeg meget gal i hovedet, og årsagen til dette er, at jeg hidtil har haft den opfattelse, at man er valgt ind her, 179 personer ud af et folk på 5 millioner, for at tale interesser, nemlig vælgernes interesser og gruppernes interesser. Det er nyt for mig, at man også kan bruge anledningen til at tale egne interesser.

[Melchior.]

Man har vel lov til uden at træde nogen for nær, sådan som forslagsstillernes navne er opført, at sige, at her er der tale om en lex Glistrup, at der altså her er tale om varetagelse af egne og egne klienters interesser i en grad, som jeg ikke mindes tidligere har været brugt fra denne talerstol.

Efter at have lyttet intenst til debatten havde jeg ventet, at hr. Glistrup ville have trukket sit forslag tilbage. Jeg erindrer om, at hr. Glistrup tog den stilling til SF's dagsordensforslag om dyrtidsportionerne, at han mente, vi skulle rationalisere udnyttelsen af tingets tid og ikke fremture i behandlingen af forslag, som ikke havde udsigt til vedtagelse. Vi har nu hørt 9 partiers klare og meget stærke afvisning af dette forslag, som hr. Glistrup — og eventuelt hans parti altså — står alene med. Jeg opfordrer hr. Glistrup til enten at stille dagsordensforslag — i analogi med det, han selv stemte for for 14 dage siden — om forslaget's bortfald eller endnu lettere: simpelt hen trække det tilbage. Det er ikke til at forstå, at han ikke vil spille tingets tid i andre nok så væsentlige sager, men ikke har spor imod at spille tingets tid og anseelse på et forslag af denne art.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Glistrup*) (FP):

Medens det forslag, vi diskuterede i relation til hr. Gert Petersens dagsordensforslag, var et forslag, som viste bagud til gammeldags tanker, der ikke er nogen levskraft i, så er dette lovforslag noget, der viser fremad, og hvorom det gælder, at jo mere man får det drøftet igennem, jo flere steder vil der efterhånden gå en prås op for så den ene og så den anden og så den tredje, og om 10 år vil alle synes, at det er selvfølgelig, at vi har en lov af dette indhold — hvis ellers vi har indkomstskatten om 10 år. Det tør vistnok siges at være en væsentlig forskel. Hr. Melchior har aldeles uret i den udtalelse, han kom med om, at jeg på nogen måde skulle stå og gavne egne eller egne klienters interesser. Jeg kender ingen, der specielt inden for min klientkreds, endsige mig selv, skulle have nogen som helst speciel interesse i denne sag. Det, jeg står og taler for, det er for at gavne hele Danmarks interesse, alle de danskere, der indgiver forkerte selvangi-

velser, og hvor skattekravene er på under 40.000 kr. Det er væsentlig mere end majoriteten af samtlige folketingspartierne vælger, som jeg skal love for vil være gavnet af dette forslag, uden at det koster statskassen en øre. Der er altså absolut ikke noget som helst holdepunkt for de bemærkninger, hr. Melchior dér så flot udslyngede, og som kun kan være begrundet i, at han intet kender til virkeligheden i Skattedanmark.

Så er finansministeren jo anderledes kynisk på området. Når man diskuterer begrebet en rigtig skatteligning, kan vi da godt være enige om, at så længe vi har det skattesystem, vi har, kunne det da i sig selv være ganske fornuftigt, hvis vi fik så rigtig en skatteligning som muligt, men her er altså min bedømmelse den, at skatteligningen generelt set under alle omstændigheder er meget ufuldstændig og meget ufuldkommen, så om man for de menneskers vedkommende, det drejer sig om her — måske 50.000 om året, eller hvor mange der er tale om — får ændret skatteligningen, det hjælper alligevel ikke, når ligningen er så ufuldkommen i bred almindelighed.

Men dertil kommer, at de reguleringer, der sker mere end 1 år efter, at indkomsten er tjent i disse forholdsvis små sager, som vi taler om her, er der ingen grund til at tro vil gøre skatteligningen rigtigere. Det er jo spørgsmål om værdien af privat bilkørsel for 3 år siden, som man finder var 5.000 kr. og ikke 3.000 kr. Det er spørgsmål om fradrag for overarbejde, skurfradrag, hvad der har været indtjent på udlejning af sommerhuse o. lign. Der er ikke spor grund til at tro, at de afgørelser, der træffes sent, medfører, at ligningen bliver spor rigtigere for de pågældendes vedkommende.

Om så den 8. november teknisk er den rigtige frist, det kan man selvfølgelig diskutere. Man kunne gøre den lidt kortere, man kan gøre den lidt længere. Når vi har valgt en frist lige deromkring, så er det, fordi vi synes, at så længe kan folk endnu huske, hvad det er for et regnskabsår det drejer sig om, og så får de i hvert fald ikke bekymringerne med de gule konvolutter ind igennem brevsprækken lige på det tidspunkt, hvor de er kommet i gang med juleforberedelserne. Man kan diskutere, om det skal være den 18. oktober eller den 12. december eller en anden dato.

[Glistrup.]

Jeg tror ikke, finansministeren har ret i, at skatteligningen bliver væsentlig rigtigere, fordi man begrundet afgørelser fra skatterådernes side. Ved privatforbrugsforhøjelser vil det alligevel blive et slag i luften at give begrundelser, og når det er juridiske materier, forstår folk sig jo ikke den mindste smule på, at det sker i henhold til ligningslovens § 8, stk. 3, 4. punktum el. lign., hvordan man nu begrundet det. Jeg tror ikke, at begrundede afgørelser er noget væsentligt fremskridt med henblik på at få en rigtigere skatteligning.

Kaj Hansen (DKP):

Det er ikke rigtigt, når hr. Glistrup siger, at det skattesystem, vi har, ikke kan laves om og ikke kan gøres rigtigt og retfærdigt. Hr. Glistrup ved, at det er hele den fradragsjungle, vi har i vores skattesystem, som har givet hr. Glistrup og andre muligheder for på forskellig måde at udnytte disse fradragsregler på en sådan måde, at det har været til skade for samfundet og for andre skatteborgere.

Det er jo samfundet, der har givet hr. Glistrup en uddannelse som skatteekspert. Hvad har hr. Glistrup brugt denne uddannelse til? Ikke til at sørge for at forbedre det skattesystem, vi har, men til ved ihærdige studier af skattelovene at finde frem til alle de muligheder, der skulle være for at undrage sig det skattesystems ånd, som vi arbejder efter. Det havde været rigtigere, at hr. Glistrup havde stillet sin store viden om fradragsjunglen til rådighed for staten ved at påvise, på hvilke områder man først og fremmest skulle lukke hullerne, og hvordan man skulle gennemføre en virkelig retfærdig skattelovgivning i dette land. Det var bedre, hr. Glistrup nu erkendte dette, trak sit forslag tilbage og arbejdede med på at få lukket de huller i skatteloven, han så flittigt har betjent sig af.

Lindholt (FP):

Jeg havde rigtignok ventet, at hr. Melchior var en enlig svale i forbindelse med denne sag, men det lader til, at vi er ved at komme ind i en stime. Jeg synes ærlig talt ikke, det er værdigt for tingets medlemmer, at man benytter lejligheden til at rette personlige angreb mod en forslagsstiller, og det

er uværdigt og beskæmmende for det pågældende medlem selv, at han ikke kan læse denne forholdsvis korte tekst, der oven i købet er skrevet i et sprog, som skulle kunne forstås af alle i dette land.

Men hvad, hr. Melchior, når man på sit program ikke har noget som helst andet, end at man ønsker, at momsens skal forhøjes med 5 pct., ja, så må man jo benytte enhver lejlighed til en række angreb, hvor ondskabsfulde de end måtte være. Vi siger vel-bekomme!

Melchior (CD):

Her kommer altså én ud af en svaletime. Jeg har aldrig set hr. Glistrup så vred, ja, næsten ophidset, hverken i tinget eller uden for tinget, som han blev det før. Og den opbakning, han nu fik af et af sine gruppe-medlemmer, viste lignende tegn på ophidselse. Jeg tillader mig stadig væk at være spændt på, om dette forslag, når og hvis det kommer til afstemning, overhovedet er i stand til at samle 28 stemmer her i dette ting.

Jeg vil indrømme hr. Glistrup én ting, og det er, at min ekspertise i skattespørgsmål og skattesnørkler er hans underlegen, det er jeg ikke spor bange for at indrømme, idet jeg samtidig har meget stor respekt for skatteekspertter i al almindelighed.

Jeg vil gerne minde om, som flere ordførere har været inde på, at der her er tale om et forslag, som drejer sig om 40.000 kr. i skat, altså en indtægt, der skal være meget større. Derfor må man give hr. Kaj Hansen ret i, at der ikke kan være tænkt på nogen lønmodtager; det skal i hvert fald være en lønmodtager, der er temmelig højt oppe i de sekscifrede indtægtssummer, for at en skatteunddragelse eller skattefejl skal kunne beløbe sig til 40.000 kr. i skat.

Jeg er mest interesseret i den side af sagen, som var anledning til mit indlæg før, nemlig tilbagetrækning af forslaget. Hr. Glistrup siger nu, at om 10 år vil alle være lige så kloge, som han er nu. Det er klart, at når man selv fremsætter et forslag, så er man altid forud for sin tid, men da regeringen for 14 dage siden ville stille et forslag, stemte hr. Glistrup for, at tinget skulle afvise videre behandling af dette forslag, fordi det stak 10 år tilbage i tiden, medens hr. Glistrup altså stikker 10 år frem. En sådan

[Melchior.]

form for selv vurdering kan man jo kun sige nå til.

Jeg må stadig erindre hr. Glistrup om, at han har lagt megen vægt på både her i tinget og rundt om i huset, at dette tings tid skal ikke spildes. Han ved i dag, at ét parti ud af 10 — eller maksimalt ét parti — er villig til at stemme for dette forslag. Der må derfor være ganske god grund til, at hr. Glistrup selv er den, der tager forslaget af bordet og venter de 10 år, hvis han er her til den tid — jeg forventer ikke selv at være her til den tid — og menneskeheden er blevet ham værdig i indsigt, og da genfremsætter forslaget.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg tror nok, at når de forskellige i partierne får diskuteret dette med skattekyndige rundt omkring, så bliver der noget mere end ét ud af 10 partier, hvor dette forslag finder tilhængere. Dagsordensforslaget forleden vedrørte et forslag, der gik i tankegange, som har været drøftet og drøftet igen og igen i den offentlige debat, og hvor det derfor var lettere og hurtigere at komme til en afgørelse. Om de 40.000 kr. er den rigtige topgrænse, kan diskuteres, ligesom datoen kan diskuteres. Men hr. Melchior må jo huske, at det er en topgrænse. Reglen gælder også for den, hvis skattesag kun drejer sig om 600 kr. eller 1.200 kr. eller 1.400 kr., så den gælder i allerhøjeste grad for enhver med lave indkomstkattedifferencer. Hvor højt man så skal gå op for at spare arbejdskraft, det kan man diskutere frem og tilbage.

Til hr. Kaj Hansen blot de ord: jeg tror, vi har nøjagtig de samme intentioner på det skattemæssige område. Vi ønsker begge to at stille den viden, vi hver for sig har, til rådighed for, at vi kan få et skattesystem, der er mere socialt afbalanceret. Jeg har i alt mit virke, politisk og som advokat, bestræbt mig for at gøre min indsats for, at vi kan få

det af hr. Kaj Hansen ønskede skattesystem, men jeg tror bare, hr. Kaj Hansens veje til at nå det skattesystem ikke er så hensigtsmæssige som de veje, jeg har anvist. Jeg tror, det er forudsætningen for, at vi kan nå frem til et fornuftigt, socialt velafbalanceret skattesystem, at man tænker i fremskridtspartiets baner.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. (Kildeskat). (Personfradrag) [af Glistrup m. fl.]

(Lovforslaget (nr. 12) findes i tillæg A. sp. 39, fremsættelsen i tidenden sp. 119).

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Sammen med denne sag foretages den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om afskaffelse af den personlige indkomstskat m. v. [af Glistrup m. fl.]

(Lovforslaget (nr. 13) findes i tillæg A. sp. 41, fremsættelsen i tidenden sp. 119).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Finansministeren (Anders Andersen):

De to lovforslag, vi nu skal behandle, om afskaffelse af den personlige indkomstskat m. v. og om ændring af kildeskatteoven, går jo ud på, at al indkomstskat til stat og